

„To tedy měla.“ Ôdgar se napřímil a zvedl dceřinu tvář tak, aby se mu koukala do očí. „Ale ne dnes. Ráno je mou-
dřejší večera.“ Ukázal na klíček. „Neznám všechny odpově-
di, ale vím, že je pro tebe maminka zamkla dole ve sklepe-
ních. Tak utíkej. A buď opatrná. Tak jako když utíkáš za
babi Mugou. Nenech se vidět. Kamínek, který jsi včera roz-
svítila, ti ve všem pomůže, ve všem, co si budeš přát.“

Rada smutně sledovala, jak jeho silueta mizí v dlouhé
chodbě. Vždycky o tátovi smýšlela jako o někom, kdo na své
dcery dohlíží s odstupem. O někom, kdo o ničem nechce
příliš mluvit. Ale táta mámu opravdu miloval a chránil ji
před celým světem. A své holčičky také.

Rada pevně svírala stříbrný klíček i svítící kamínek. Tiskla
si je k srdci, které jí bilo jako zvon. Podzemní chodby v Ava-
lu byly temné a propouštěly jen malinký kužel světla sála-
jící z lucerny. Opatrně se ohlížela. Nikdo ji nesledoval. Hrad
se ponořil do podivného ticha, jako kdyby v něm dnes ne-
měla proběhnout žádná sláva. Vkročila do něčeho rozbřed-
lého a úlekem vydechla obláček páry. Zdi kolem se leskly
jinovatku, vzduch byl těžký a mrazivý. Dveří po obou stra-
nách chodby byly nekonečné řady. I ten slabý vítr, který sem
vnášel led a chlad, zněl tajemně a hluboce, jako varovný hlas
přicházející z míst vysoko nad ní.

Náhle jí do obličeje zasvitl odraz od oblého kamínku.
A stejně svítily i dveře po její pravici.

Rada je odemkla, ale předtím se ještě naposledy podíva-
la, zda ji někdo nesleduje. Nikde nikdo, jen ona sama v úpl-
né tmě. Ovšem pouze do okamžiku, kdy rozevřela dlaň
a malý oválný kamínek dodal celé místnosti jasu jako ve
dne. Prostíraly se před ní police plné svazků, amuletů, sta-
rých nálevů, bylin a dopisů.

Rada brala jednu knihu za druhou a oprašovala je. Někte-
ré byly psány jen runami, jiné vyprávěly legendy. Další byly
psány elfštinou. Na jedné z nich Rada našla runami vyvedené
jméno Ylmug. Staré svazky si opatrně pokládala k nohám, ne-
mohla se jich nabažit – *Tajemství runové magie, Vysílání ochran-
ných run, Zařikávání zbraní, První cviky pro vysokou hůl, His-
torie paleolské magie, Dějiny bílých elfů...* a další a další a další.

„To je ten nejkrásnější dárek,“ vydechla Rada. Prolisto-
vala část další knihy a do vzduchu se z ní vznesl arch papí-
ru popsaný maminčinou rukou.

Milá Raduško,

*přeji Ti vše nejkrásnější k Tvým narozeninám,
dceruško má milovaná.*

*Předně doufám, že na tomto místě stojíš
v okamžiku své plné dospělosti. Vždy jsem si přála,
abys byla uchráněna co nejdéle, ale pokud jsi k této
chvilí dospěla dřív, dovol, abych Ti svěřila Tvé
dědictví.*

*Stojíš před mou sbírkou kouzelnických knih
a předmětů. Jeden z nich, malý a svítící, tě sem
dnes dovedl, protože jsi o to požádala. Je ze všech*